

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: staż. Iza Józwiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Nowe Miasto Anity Zwolińskiej – Smukała

po rozpoznaniu dnia 22.11.17r., 31.01.18r., 28.03.18r.

sprawy **S. K.**, s. R. i M. zd. K., ur. (...) w

(...)

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 6 czerwca 2016r. w S., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił O. K. (1) środka odurzającego w postaci 20 g ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 500 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 23 marca 2017r. na działce w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1.065,39 grama netto brutto, co stanowi znaczną ilość środka odurzającego tj. około (...) do 3551 porcji działek

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. Oskarżonego S. K. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w pkt 1 przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego S. K. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w pkt 2 przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 w/w ustawy wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka przepadek korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 500 (pięćset) zł.

V. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci: ziele konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 1065,39 grama netto – po badaniach 1062,97 grama netto, opisane w postanowieniu z dnia 9.08.17r. na k. 156 akt.

VI. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz (...) w P. nawiązkę w wysokości 1000 (tysiąc) zł.

VII. Na podstawie art. 627 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 110 zł i opłatę w kwocie 300 zł.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 6 czerwca 2016r. ok. godziny 14-15stej O. K. (1) zadzwonił na znany mu numer telefonu komórkowego **oskarżonego S. K.**, tj. (...), aby umówić spotkanie celem zakupu narkotyków. Do spotkania doszło w S. w okolicy marketu K. ok. godziny 18stej tego samego dnia. Podczas spotkania oskarżony sprzedał O. K. (1) 20 gram netto ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za kwotę 500 zł.

Podczas zatrzymania tego samego dnia w godzinach wieczornych przez funkcjonariuszy policji O. K. (1) miał przy sobie marihuanę o wadze 18,36 grama, zaś podczas przeszukania jego mieszkania w P. przy ul. (...) ujawniono dwa woreczki foliowe z zapięciem strunowym z zawartością marihuany o wadze 0,15 grama oraz 1,65 grama.

Podczas przeszukania w dniu 23 marca 2017r. garażu na działce budowlanej w G. przy ul. (...) użytkowanego przez oskarżonego ujawniono reklamówkę foliową, w której znajdowało się 11 woreczków strunowych z poporejowaną (po ok. od 117 do 127 gramów) zawartością ziela konopi innego niż włókniste o łącznej wadze 1.065,39 grama.

Oskarżony **S. K.** ma 39 lat, jest żonaty, na swoim utrzymaniu ma żonę oraz dwie małoletnie córki. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest tapicerem meblowym, aktualnie pracuje w swoim zawodzie i uzyskuje z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 2.200 zł miesięcznie netto. Oskarżony nie był dotychczas karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego S. K. k. 101-104, 150-153 w zw. z k. 197-198;

2. zeznań świadków:

- O. K. (1) - wyjaśnienia k. 21-22; zeznania k. 52-54 w zw. z k. 199-200,

- A. K. k. 214-215;

- D. K. k. 219v-220;

- K. K. (2) k. 220—220v;

3. opinii biegłego:

- z dziedziny toksykologii k. 37-38;

- z dziedziny daktyloskopii k. 61-63;

- z dziedziny chemii k. 140-144

4. dokumentów:

- protokołu zatrzymania rzeczy O. K. k. 6-8;

- protokołu oględzin rzeczy k. 9-11;

- protokołu użycia testera narkotykowego k. 12-12v;

- protokołu przeszukania k. 12-15;
- protokołu przeszukania k. 15-17;
- protokołu użycia testera narkotykowego k. 19-20;
- protokołu przeszukania telefonu k. 42-44;
- protokołu przeszukania S. ul. (...) k. 69-70;
- protokołu przeszukania samochodu osobowego M. (...) k. 71-74;
- protokołu przeszukania G. ul. (...) k. 75-79;
- protokołu przeszukania samochodu osobowego C. B. k. 78-79;
- protokołu użycia testera narkotykowego k. 85-85v;
- protokołu przeszukania oskarżonego k. 86-88;
- protokołu oględzin k. 89-92;
- zapytania o karalność k. 218;
- akt sprawy 3 Ds. 517.2017 Prokuratury Rejonowej w Świebodzinie.

Oskarżony **S. K.** przesłuchany dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Przed Sądem I instancji do czynów się nie przyznał, także składając przy tym wyjaśnienia. Relacjom procesowym oskarżonego z toku prowadzonego śledztwa Sąd Rejonowy dał wiarę w takim zakresie, w jakim pokrywały się one z poczynionym w przedmiotowej sprawie ustaleniami faktycznymi. Oskarżony nie zakwestionował sprzedaży O. K. (1) w dniu 6 czerwca 2016r. narkotyków w postaci marihuany – wprowadzie w opozycji do słów tego świadka oskarżony twierdził, iż miało to wówczas miejsce jeden jedyny raz, to mając na uwadze postawiony oskarżonemu zarzut, Sąd nie dokonał oceny jego wyjaśnień w tej części. Za niewiarygodne uznał Sąd relacje procesowe oskarżonego złożone już w toku postępowania sądowego, w których nie przyznał się do popełnienia m.in. pierwszego z zarzucanych mu przestępstw, albowiem były one sprzeczne z zeznaniami świadka O. K. (1), jak również konkluzjami opinii daktyloskopijnej – ujawnione na woreczku foliowym z zawartością nabytej przez świadka K. od oskarżonego marihuany ślady daktyloskopijne okazały się zgodne z odciskami linii papilarnych palców rąk i dłoni S. K.. Wobec powyższego jako rażąco naiwne potraktować należy twierdzenia oskarżonego, jakoby znalezione przy zatrzymaniu ww. świadka narkotyki nie pochodziły od oskarżonego – skoro tak by było, to jakim sposobem na ich opakowaniu znalazłyby się odciski palców oskarżonego.

W zakresie drugiego z zarzucanych oskarżonemu przestępstw, to w tym przypadku jego wyjaśnienia, poza dwukrotnym przyznaniem się w toku postępowania przygotowawczego także w tym zakresie do winy, okazały się być całkowicie niewiarygodne i niekonsekwentne – nastąpiła radykalna zmiana linii obrony pomiędzy śledztwem, a toczącym się następnie postępowaniem sądowym. Nie sposób podzielić jego pierwotnych twierdzeń o znalezieniu ponad 1 kilograma marihuany w lesie i przechowywaniu jej w użytkowanym garażu na działce budowlanej brata. Oskarżony sam przyznał, iż wiedział, co znalazł, a narkotyk w takiej ilości zamierzał sam spożyć, podkreślając jednocześnie, iż popala tylko marihuanę i nie jest osobą uzależnioną. Skoro wiedział, czym było jego rzekome znalezisko, to winien był zwrócić się z tym faktem chociażby do Policji. Absurdalność tego rodzaju tłumaczenia o znalezieniu narkotyku w lesie jest w ocenie Sądu Rejonowego więcej aniżeli tylko oczywista. Diametralnie inna okazała się być przyjęta przez oskarżonego linia obrony w toku postępowania sądowego, gdzie korzystając z okoliczności śmierci Z. T. usiłował on niezwykle nieudolnie przerzucić odpowiedzialność w kwestii ujawnionych w G. narkotyków na zmarłego. Przede wszystkim nasuwa się pytanie, dlaczego o fakcie tym oskarżony nie poinformował na

wcześniejszym etapie śledztwa – wprawdzie twierdził on, iż obawiał się Z. T., jednakże w ocenie Sądu niedorzecznym jest, aby oskarżony był gotowy przyjąć na siebie odpowiedzialność karną, i to jako osoba dotychczas niekarana, za inną osobę – co więcej chciał on się dobrowolnie poddać karze i gdyby nie jej zaproponowany bez warunkowego zawieszenia wykonania wymiar, z pewnością by to uczynił. W ocenie Sądu I instancji, oskarżony postanowił wykorzystać fakt śmierci T., ale ponieważ nastąpiło to dopiero w czerwcu 2017r., nie było obiektywnie możliwym powołanie się na tę okoliczność wcześniej, a najprościej jest przerzucić winę na osobę, która nie będzie mogła się już bronić oraz której nic nie może już zaszkodzić. Relacje procesowe oskarżonego przed Sądem cechowały się daleko idącą ogólnikowością i były poniekąd wyuczone – oskarżony odmówił odpowiedzi na pytania prokuratora i sądu, wypowiadając się wyłącznie na pytania swojego obrońcy – pytania z innych stron mogły bowiem w sposób ewidentny wykazać niewiarygodność przyjętej linii obrony. Oskarżony z jednej strony twierdził, że nie wiedział o tym, iż w garażu jego brata znajdowały się narkotyki, z drugiej zaś jednoznacznie wskazywał na osobę Z. T., podkreślając przy tym jednocześnie, iż klucze do garażu posiadało wiele innych osób, co zdaniem Sądu, oskarżony powiedział, aby w razie nieprzychylenia się do jego twierdzeń odnośnie osoby Z. T., nie było możliwym ustalenie, z uwagi na szeroki krąg osób posiadających klucze, w jaki sposób narkotyki w garażu się znalazły. Należy w tym miejscu przypomnieć, że to oskarżony był osobą związaną ze sprzedażą marihuany świadkowi O. K. (1). Obranej przez oskarżonego linii obrony nie mogły też wspierać relacje procesowe przesłuchanych przed Sądem I instancji świadków – członków jego najbliższej rodziny, tj. żony, brata oraz wuja – do których, już z uwagi na posiadanie przez nich istotnego interesu w złożeniu zeznań w określonym kształcie, podchodzić należy ze szczególną ostrożnością. Świadkowie ci nie posiadali żadnej wiedzy co do tego, iż narkotyki w garażu na działce zostawił Z. T., a nawet przy założeniu, iż obaj mężczyźni w rzeczywistości się znali – w co powątpiewa Sąd Rejonowy z tego chociażby względu, iż o fakcie jego śmierci oskarżony miał się dowiedzieć z telewizji, a przecież jako bliski przyjaciel, na jakiego kreował się składając wyjaśnienia, winien o tym zdarzeniu powziąć wiadomość od najbliższej rodziny zmarłego – to wobec faktu użytkowania garażu przez oskarżonego przy jednoczesnym sprzedaniu tego narkotyku, okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla poniesienia przez niego odpowiedzialności karnej. Z tych względów Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za częściowo wiarygodne.

Relacje procesowe świadka **O. K. (1)** Sąd Rejonowy uznał za spójne i wiarygodne, a nadto korespondujące ze zgromadzonym materiałem dowodowym w postaci wniosków opinii z dziedziny daktyloskopii, zauważając przy tym jednak, iż świadek wzbraniał się przed dokładnym zidentyfikowaniem osoby oskarżonego – w postępowaniu przygotowawczym nie rozpoznał jego osoby na tablicy pogładowej, co dziwi wobec jednocześnie przyznania bycia tzw. stałym klientem oskarżonego, także w postępowaniu sądowym unikał kategoryczne wskazania na oskarżonego, jako sprzedającego mu marihuanę w dniu 6 czerwca 2016r. Wprawdzie także w czasie przesłuchania przed Sądem I instancji złożył on bardzo ogólnikowe zeznania, to podtrzymał jednocześnie całość swoich bardzo szczegółowych relacji procesowych z toku śledztwa. Zaakcentować należy, że ocenie dowodowej podlegała tylko ta część zeznań świadka K. dotycząca zdarzenia objętego postawionym oskarżonemu zarzutem.

Zeznania świadków **A. K., D. K. oraz K. K. (2)** Sąd Rejonowy ocenił ze szczególną ostrożności, a to z uwagi, na sygnalizowany już powyżej interes we wsparciu przyjętej przez oskarżonego linii obrony. Podkreślić należy, że świadkowie ci poza ogólnikowym potwierdzeniem znajomości oskarżonego ze Z. T., nie posiadali żadnych informacji odnośnie przechowywanych w garażu w G. narkotyków. Zaś wobec przywołanych już powyżej okoliczności, tj. bezsprzecznego użytkowania garażu w G. wspólnie ze sprzedażą marihuany w dniu 6 czerwca 2016r. O. K. (1), fakt ewentualnej znajomości ze zmarłym nie mógł ekskulpować oskarżonego od przypisania mu drugiego z zarzucanych mu przestępstw. Z tych względów Sąd nie kwestionował w zasadzie zeznań w/w świadków.

Pozostałym dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę z uwagi na to, że zostały wystawione przez osoby do tego uprawnione, ponadto strony nie podnosiły zastrzeżeń co do ich wiarygodności. Za szczególnie istotne dla rozpoznania sprawy Sąd uznał opinie biegłych z zakresu chemii oraz daktyloskopii.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Poddając gruntownej, a jednocześnie swobodnej ocenie zgromadzony w przedstawionej sprawie materiał dowodowy, kierując się przy tym wskazaniem zawartymi w przepisach art. 7 i 410 k.p.k., Sąd uznał winę oskarżonego w zakresie czynów przypisanych mu w części orzekającej niniejszego rozstrzygnięcia za bezsporną i w pełni udowodnioną.

Przepis art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje nielegalne (czyli wbrew przepisom ustawy) posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, przy czym w ust. 1 określono typ podstawowy tego przestępstwa, w ust. 2 - typ kwalifikowany. W każdej swojej postaci jest to występki powszechny, formalny (bezsukutowy) i trwały. Przedmiotem ochrony ww. przepisu jest życie i zdrowie publiczne, jak również - w przypadku posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych - życie i zdrowie konkretnej osoby. Znamię czasownikowe „posiadać” należy rozumieć jako faktyczne, choćby krótkotrwałe władztwo nad rzeczą. Można przyjąć, że każde władowanie środkiem odurzającym lub substancją psychotropową jest posiadaniem w rozumieniu przepisu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (M. Maraszek, Glosa do uchwały składu 7 sędziów SN z 27 stycznia 2011 r., I KZP 24/10, LexPolonica nr 2448621, Lex/el. 2011). Przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii można popełnić umyślnie, z zamiarem zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym. Dla penalizacji posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej znaczenie ma ilość narkotyku pozwalająca na choćby jednorazowe użycie w dawce przyjętej za typową dla danego środka czy substancji. Dla określenia tejże karalności nie ma natomiast znaczenia cel posiadania środka oraz okres dysponowania nim.

Pojęcie „znaczna ilość”, o jakiej mowa w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest znamieniem bardzo ocennym, z uwagi zaś na brak ustawowej definicji tegoż pojęcia, decydujące znaczenie mają w tej kwestii stanowiska wypracowane w judykaturze, wśród których de lege lata najtrafniejsze jest przyjmowanie kryterium jakościowo-ilościowego, tzn. wielkości dawki środka odurzającego lub substancji psychotropowej wystarczającej do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób, tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 marca 2006r., II KK 47/05 (OSNKW 2006, nr 6, poz. 57): Miarą „znaczności” w rozumieniu zarówno art. 48 ust. 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jak i art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość, czy w postanowieniu z dnia 1 lutego 2007r., III KK 257/06, (OSNwSK 2007, poz. 339): Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób.

Przepis art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowi występki, gdzie celem działania sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej lub osobistej. Dla bytu przestępstwa wystarczy, że sprawca postąpi chociażby w jeden z trzech wymienionych w tym przepisie sposobów zachowania się tj. udziela, ułatwia użycie lub nakłania do użycia środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest przestępstwem kwalifikowanym, wieloodmianowym, powszechnym, kierunkowym i formalnym. Przedmiotem jego ochrony jest zdrowie i życie społeczne (publiczne), a także życie i zdrowie finalnego odbiorcy, czy konsumenta środków odurzających lub substancji psychotropowych. Użyty w omawianym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć. Osoba, której udziela się wymienionych środków lub substancji, nie może być abstrakcyjna, tzn. odbiorca musi zostać skonkretyzowany. W przeciwnym bowiem przypadku mamy do czynienia z sytuacją, że udzielający chce zbyć posiadane produkty jakimkolwiek konsumentowi (potencjalnemu), a więc swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona występkę z art. 62 ustawy, a nie z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Istotnym dla bytu omawianego przestępstwa jest działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

Przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu (dolus coloratus), albowiem wprowadzenie do obrotu i udzielenie środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawsze jest działaniem umyślnym, czyli celowym i popełnionym ze swojego rodzaju premedytacją (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 kwietnia 2006r., II AKA 90/06, LexPolonica nr 1268739, KZS 2006, nr 11, poz. 94). Przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu - motywacją sprawcy jest osiągnięcie korzyści osobistej lub majątkowej. Istotną cechą każdej korzyści jest zdolność do zaspokajania potrzeb. Rozróżnienie między korzyścią majątkową, a osobistą opiera się na kryterium charakteru zaspokojonej potrzeby. Jeżeli jakieś dobro zaspokaja przede wszystkim potrzebę niematerialną, to jest korzyścią osobistą. Zatem korzyść osobista to dobro mające wartość ekonomiczną lub niezaspokajające przede wszystkim potrzeby niematerialnej sprawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2002 r., III KK 133/02). Zatem każde odpłatne udzielanie bez wymaganego zezwolenia określonego przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii środka odurzającego lub substancji psychotropowej innej osobie wyczerpuje pojęcie działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej statuując ocenę zachowania sprawcy (sprawców) w ramach czynów spenalizowanych treścią art. 59 ust. 1 wyżej powołanej ustawy (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 14 lutego 2006r., II AKa 290/05, LexPolonica nr 419047, OSAB 2006, nr 1, poz. 35).

Mając na względzie przytoczone powyżej teoretyczne rozważania, nie budzi najmniejszych wątpliwości fakt wypełnienia przez oskarżonego S. K. znamion zarówno strony przedmiotowej, jak i podmiotowej przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podczas przeszukania w dniu 23 marca 2017r. użytkowanego przez niego garażu na działce budowlanej w miejscowości G. ujawniono 1.065,39 gramów ziela konopi innego niż włókniste, poporcjonowanego i zapakowanego w 11 odrębnych worków foliowych, co wypełniło ustawowe znamię „posiadania”, o jakim mowa w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W świetle przytoczonego powyżej orzecznictwa nie budzi także żadnych wątpliwości, iż posiadana przez oskarżonego K. ilość marihuany może być uznana za znaczną ilość tego środka odurzającego. Skoro bowiem jedna porcja tego środka wynosi zwykle od 0,30 do 1,00 grama, to podana ilość stanowiła od (...) do 3551 porcji – działek tego narkotyku, zatem wystarczy do jednorazowego odurzenia się znacznej ilości ludzi. Spełnione jest więc kryterium ilościowe omawianego znamienia.

Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił także ustawowe przesłanki przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem w dniu 6 czerwca 2016r. udzielił O. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 20 gramów za kwotę 500 zł.

Sąd orzekając o wymiarze kary za przypisane oskarżonemu S. K. przestępstwa wziął pod uwagę każdą z dyrektyw opisanych w art. 53 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k., a mianowicie dyrektywy społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, a także dyrektywy prewencji generalnej (kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) i prewencji indywidualnej pojmowanej jako cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do oskarżonego.

Sąd Rejonowy za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisane w pkt 1 wyroku wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. W przypadku drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów Sąd Rejonowy orzekł wobec niego karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

W przypadku pierwszego z przypisanych przestępstw do okoliczność obciążających zaliczyć należało, że oskarżony udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej 20 gramów marihuany, co stanowiło od 94 do aż 377 dawek tego środka odurzającego. W przypadku zaś drugiego z czynów okolicznością obciążającą było posiadanie narkotyku w postaci marihuany w znacznych – przekraczających 1 kilogram – ilościach. W obydwu przypadkach podkreślić należy rozległe skutki zdrowotne zażywania tego narkotyku, zaś jego powszechność i ogólnie przyjęta nieszkodliwość wespół ze znacznym przyzwoleniem społecznym do jego zażywania, przemawiają na niekorzyść oskarżonego. Okolicznością łagodzącą jest w niezwykle niewielkim stopniu jego dotychczasowa niekaralność, a w przypadku przestępstwa udzielania także fakt, iż O. K. (1) nie poniósł z tego tytułu uszczerbku na zdrowiu.

Na podstawie art. 86 § 1 k.k. za popełnione przez oskarżonego przestępstwa opisane w punktach 1 i 2 wyroku Sąd I instancji wymierzył mu – dysponując karą pozbawienia wolności w granicach od 1 roku i 4 miesięcy do 2 lat i 4 miesięcy - karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną w w/w rozmiarze, a zatem zgodnie z zasadą asperacji w granicach bliższych do kumulacji, aniżeli absorpcji, Sąd I instancji uwzględnił związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami,

za które zostały wymierzone kary podlegające łączeniu. Chodzi tutaj o bliskość kwalifikacyjną i czasową czynów oraz tożsamość osoby (osób) pokrzywdzonych. Im większa występuje zbieżność pomiędzy w/w czynnikami w rozważanych przestępstwach, tym bardziej kara łączna winna grawitować w kierunku pełnej absorpcji. Nadto, kara łączna stanowić ma syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny. Pierwszeństwo przy wymiarze kary łącznej winny mieć dyrektywy prewencyjne w odniesieniu do sprawcy, ujęte w art. 53 § 1 k.k. (por. komentarze do art. 86 k.k.: pod redakcją Andrzeja Zolla, Zakamycze 1998, teza 7; Jacka Giezka, LEX 2007, teza 4; Piotra Kardasa, Zakamycze 2004, teza 20,24,27,46, nadto wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie II AKa 129/08 i Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r. w sprawie II AKa 183/07).

W ocenie Sądu wielość zachowań oskarżonego, a także różna kwalifikacja prawna pomiędzy pierwszym, a drugim czynem, uniemożliwia zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Sąd orzekający w sprawie stoi bowiem na stanowisku, iż prawo nie może promować sprawców działających niejako w sposób seryjny i tylko z powodu objęcia jednym postępowaniem sądowym więcej aniżeli jednego czynu, stosować zasadę absorpcji, tym bardziej, iż pomiędzy przestępstwami upłynął okres ponad 9 miesięcy. Dlatego też biorąc pod uwagę ich różną kwalifikację prawną i rozłożenie w czasie, Sąd orzekł karę łączną pozbawienia wolności mieszczącą się w granicach nieznacznie powyżej połowy przedziału kary możliwej do wymierzenia.

Zdaniem Sądu orzeczenie o karze odpowiada wymogom z art. 53 k.k. i tym samym spełni swoje cele w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa 1065,39 grama netto ziela konopi innych niż włókniste.

Nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd I instancji orzekł od oskarżonego na rzecz (...) w P. nawiązkę w wysokości 1.000,00 zł.

Ponadto na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 110 zł, a na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 300 zł. O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl zasady, iż to oskarżony – a nie Skarb Państwa – powinien je ponieść, skoro to jego zawinione zachowanie było przyczyną ich powstania. W ocenie Sądu możliwość finansowe oskarżonego nie są aż tak złe, aby koszty postępowania przerzucić na ogół podatników.

/-/ SSR Izabela Hantz - Nowak